

Bij wijze van inleiding voor deze eerste tuimelaar, krijg je hier een stukje over dit beest. De tuimelaar is een zeezoogdier, meer bepaald een soort dolfijn. Zijn systematische zoogkaart ziet er als volgt uit:

orde : Cetacea (walvisachtigen)
onderorde : Odontoceti (tandwalvissen)
familie : Delphinidae (echte dolfijnen)
geslacht : Tursiops Gervais, 1855
soort : Tursiops truncatus truncatus
(Montagu, 1821)

67222

De andere onderorde van de walvisachtigen zijn de baardwalvissen (Mysticeti) zoals vb. de vinvissen.

De tuimelaar kan tot 4,10 m groot worden, maar gewoonlijk zijn ze minder groot, zo tussen 2,50 en 3,50 meter. Deze maten gelden uiteraard voor volwassen dieren. In iedere kaakhelft heeft hij 20 tot 26 tanden. Dit aantal tanden per kaakhelft is een belangrijk determinatiekenmerk bij dolfijnen. De bovenzijde is grijsbruin tot bijna zwart, de onderzijde lichtgrijs tot wit. Het dier heeft een korte snuit. De onderkaak is langer dan de bovenkaak. Ze leven in scholen die in getalsterkte kunnen variëren van enkele exemplaren tot enige honderden. Het zijn zeer goede zwemmers en halen tot 50 km/uur. Hun diepterecord is 400 meter en ze kunnen een vijftal minuten onderblijven. De naam "tuimelaar" hebben ze te danken aan de kapriolen die ze boven water uitvoeren. Het is deze soort die het meest in dolfinaria gebruikt wordt. In ons land kun je de kunsten van deze beesten bewonderen in het dolfinarium van Brugge en in de Zoo van Antwerpen. Dolfijnen zijn zeer intelligente dieren, volgens sommige biologen de intelligentste, vóór de apen. Ze leren zeer snel en men denkt zelfs ze te gebruiken voor onderwateropdrachten. In de natuur zijn gevallen gekend van tuimelaars die contact kwamen zoeken met mensen en zelfs drenkelingen redden. Ook gewonde soortgenoten helpen ze door ze naar boven te brengen en boven te houden. Want zoals alle zoogdieren ademen de walvisachtigen door longen en moeten ze geregeld naar de oppervlakte.

Wat de verspreiding van deze dieren betreft: ze komen in alle zeeën voor, uitgezonderd in de IJszeeën. In de Noordzee is hij, na de bruinvis, de algemeenste dolfijn. Vissers zien ze wel eens, vooral in de zomer, op de Noord (boven de Wash) en in de Kreefteput. Op onze kust zijn ook een aantal strandingen gekend (De Smet 1974): 1. IV-1803, Blankenberge 2. 20-XII-1874, De Panne 3. 6-XII-1935, Wenduine 4. 10-IX-1937, Middelkerke 5. 10-VI-1963, Wenduine 6. 2-VIII-1963, Wenduine 7. 6-V-1966, Wenduine. Van John Van Gompel kreeg ik nog twee gegevens: 11-V-1966 (waarschijnlijk hetzelfde ex. als nr. 7) te Wenduine en 20-XI-1966 tussen Blankenberge en Zeebrugge. Deze 8 gevallen zijn echter geen norm voor zijn voorkomen in onze wateren. Dit bewijst wel het feit dat in Nederland reeds een 300-tal gevallen geregistreerd zijn, onder de stimulering van A.B. van Deinsse. Reden van onze beperkte kennis is dus de geringe belangstelling die strandingen van kleinere walvisach-

